

VUI LÊ UYÊN PHƯƠNG VÀ ĐÀ LẠT

Song Thao

Đoạn viết thêm, 36 năm sau: Bài “Vui Lê Uyên Phương và Đà Lạt” dẫu ở đây đã được đăng trên bán nguyệt san *Thị Nại*, số 266, phát hành ngày 15 tháng 11 năm 1970 tại Sài Gòn. Khi sinh thời, nhạc sĩ Lê Uyên Phương đã nhiều lần nói với tôi là anh rất thích bài này và vẫn nhiều lần chỉ tôi trong bài viết. Tôi nghe anh nói vậy mà hết sức thẹn thùng vì chính tôi không còn nhớ một chút gì về nội dung bài do chính mình viết. Mọi đây, ca sĩ Lê Uyên đã đến thăm tôi cho tôi hỏi xin bài này để dùng trong một cuốn hồi ký. Tôi đã cố công tìm kiếm bằng cách nhờ nhiều người tôi biết Việt Nam cũng như tôi hỏi người. Và tôi hết sức vui mừng khi Bác Sĩ Nguyễn Thị Minh Ngọc, tác giả nhà văn Ngọc, hiện sống tại New York, một lần ghé thăm thành phố *Thị Nại*, sau rất

nhĩ u công phu viết, đã tìm ra được bài này và gửi nguyên bản cho tôi. Nhân dịp phát hành bài báo này tôi hi vọng, tôi xin cảm ơn nhà văn Nguyễn Văn Thành tình cảm của cô. (06/2006)

Những bài ca
viết về sự chia ~~phôi~~
không phải do
ám ảnh bởi cái
chết nhìn thấy
trước mắt mà do
sự xa cách của
mỗi tình đẹp nhất
đời anh.

với
**LÊ UYÊN
PHƯƠNG**
và
ĐALAT
SONG THAO

CĂN gác xép rộng nhưng thấp. Muốn đi phải cúi đầu xuống. Bên ngoài những bông hoa trạng nguyên màu đỏ đung đưa lá lơi. Sàn gỗ bóng loáng. Vách và trần được sơn đều màu tím hồng. Một chiếc màn voan trắng mỏng treo giữa hai cây cột. Chiếc nệm đặt ngay trên sàn. Tủ sách gồm những cuốn tiếng Anh, Pháp và Việt. Bàn viết nhỏ bừa bộn những giòng nhạc viết dở dang. Đó là nơi Lê Uyên Phương trở về sau những tháng ngày mệt mỏi ở Saigon. Anh như một con thú trốn chạy ánh đèn màu. Không bao giờ quên được không khí phòng trà mặc dù trước đây đã từng chơi nhạc cho các hộp đêm. Dalat đối với

TN 07

Căn gác xép rộng nhưng thấp. Muốn đi phải cúi đầu xuống. Bên ngoài, những bông hoa trạng nguyên màu đỏ đung đưa lá lơi. Sàn gỗ bóng loáng. Vách và trần được sơn đều màu tím hồng. Một chiếc màn voan trắng mỏng treo giữa hai cây cột. Chiếc nệm đặt ngay trên sàn. Tủ sách gồm những cuốn tiếng Anh, Pháp và Việt. Bàn viết nhỏ bừa bộn những giòng nhạc viết dở

dang. Đó là nữ Lê Uyên Phương trở về sau những tháng ngày mất mát ở Sài-gòn. Anh nhớ mặt con thú tròn chấy ánh đèn màu. Không bao giờ quên được không khí phòng trà mờ mờ dù trước đây đã từng chơi nhạc cho các hộp đêm. Đà Lạt đời với anh nhớ mặt chơn nghẹn ngào. Đúng hẳn nhớ mặt thánh đũa. Cái xấp xỉ có mặt khí hậu kỳ quái mang mang làm không khí tình yêu và làm xót xa những tâm hồn đơn lẻ. Trôi cuội tháng mờ mờ lạnh lẽo. Phi công Liên Quân âm u trong bóng chiếu tà. Lê Uyên Phương, với cây đàn trong tay, nhớ muộn ôm lấy Đà Lạt sau vài tháng cách xa. Anh nghe mặt suốt soa. Đẹp chưa quá! Đang hát mặt đêm tại Queen Bee và Ritz, mặt nữ bên ngàn đêm mặt đêm trình diễn, anh đã bắt hát đời tại Đà Lạt thẹn bí. Sống ở Sài Gòn tôi chưa không được. Không viết được mặt dòng nhạc nào cả. Tôi gõ điên lên. Khi mặt được chút tình về sống vài tháng đã.

Chuyện này anh về Đà Lạt mặt mình đời hoàn toàn tập hợp nhạc Thủ Hộ Dĩ Thứ. Nghe nữ nữ cả anh ở Sài Gòn. Mặt giờ trước đây hai về chơi đã bên bên chia tay nhau như không muộn rồi tại cả ra phi đạo Tân Sơn Nhất. Tình yêu cả hai chơi tình ngọt ngào. Hai chia nhau cả cái tên. Lê Uyên Phương là biệt hiệu của Lê Văn Lộc. Nay anh chia biệt cho người yêu mặt nữ. Nàng nhớ hai chơi đời Lê Uyên. Chàng dùng chơi chơi Phương. Tôi hỏi đùa anh cho mặt nữ hay cho đời. Cho đời chơi! Cuộc đời mình còn cho nữ là cái tên. Lê Uyên tên trong khai sinh là Lâm Phi Anh. Thôi hát ở Đà Lạt lấy tên Cẩm Thúy. Chuyện tình cả hai cũng dài và rồi rồi không kém gì câu chuyện cả hai nhớ cái tên.

Trước hai ly trà nóng, người thanh niên có mái tóc chơi ép sát xuống trán, chơi chơi chơi rồi ngẩng lên ra, hàng râu mép là thủa, người kể về chuyện đời mình. Sinh trước tại Đà Lạt, năm nay anh đã 29 tuổi. Năm 20 tuổi anh bắt đầu đời nhạc. Những ngày lưu lạc tại Pleiku, Ban Mê Thuộc, Quy Nhơn tại Nha Trang, anh đã sống mặt đời cả nhạc thiêu thục. Dạy học, làm dinh dưỡng, đi hát đời kiêu sống. Năm 1965 anh mặt thiêu sống trở về sống luôn ở Đà Lạt. Mặt năm sau, chuyện tình cả hai bắt đầu. Phương có trí nhớ thốt người người. Tôi không nhớ được là nhạc do chính mình sáng tác những bà xã thì thu cả là là. Khi hát anh phải hát theo về. Và đời câu chuyện tình cả hai chính mình cũng chơi như loáng thoáng. Anh về tôi phải tìm những cái mặt thiêu gian mặt hai mặt xác định đời là hai đã chính thiêu thành hôn vào tháng 11 năm 1968. Bởi quá hà! Sao mình không nhớ được gì hết! Anh về trách than trách. Hai đó Phi Anh tại Sài Gòn lên Đà Lạt học. Nữ nữ trú tại trường Nữ Maria. Nàng có người bà con ở gần nhà anh. Anh chơi chơi tay nói. Bên đây này. Căn phòng cả anh đời Võ Tá Hân và tay anh chơi về phía hai Xuân Hoàng. Nàng quen em gái anh và thính thính về lui tại nhà. Lúc đời nói chuyện thính thính thính rồi sau anh trở thành “cả về” của nàng. Nàng hỏi ý kiến anh đời chuyện kiêu cả chuyện yêu đời những nhit. Hai yêu nhau lúc nào không biệt. Tôi hỏi anh tình yêu ở đâu. Trên đời! Đà Lạt có những người đời mặt cho những kỳ yêu nhau quên quít. Mặt chơi xuân về mê chơi chắn còn mặt da nữ. Tình dài đời anh đời đời dây học học. Mặt đời vui cho nhau đời sống muôn kiếp đời đời trên bên về sâu đời đời (Người Lữ Trên Đời).

Chuyện tình của họ đòi đoan đoán đau. Gia đình nàng không chấp nhận. Họ mê say trong trăn trở. Họ đi Việt Cộng trên công đất hai vào tháng 5 năm 1968, hai người đi sống ở Sài Gòn. Họ không có mặt chung gặp nhau. Suốt ngày hai người ngồi trong sân nhà ga Sài Gòn. Thỉnh thoảng họ phải làm bằng công tay như hàng khách ngồi trên xe ca của hãng Hàng Không Việt Nam cho ra vẻ người chủ người nhà. Mỗi ngày chỉ có một miếng bánh mì như trong bụng. Họ sống như vậy suốt tháng trời. Tình yêu của họ được cắt đứt bằng ngày không có nhau. Chính những ngày xa cách như thế này là thời gian ánh sáng tác nhạc. Những bản nhạc đang dần dần quen thuộc với mọi người được cắt đứt tình trong sự như thế này đó nên những mang sự chia phôi. Mỗi bài hát trong tập Khi Loài Thú Xa Nhau được viết trong thời kỳ này. Nó không còn mang tình yêu thế mà, tình yêu trong trí tưởng tượng, thời xa và thời huy vọng đi u như mọi bài hát trong tập Yêu Nhau Khi Còn Thế được sáng tác trong thời kỳ trước đó khi chưa gặp Lê Uyên.

Thời gian Lê Uyên và Phương tập chí cassette quăn lộn nhau vụng ra. Giờ này còn gặp nhau. Gặp như một hắt trong mọi sự. Gặp như một biên giới và lòng đau. Giờ này còn cầm tay. Cầm chiếc máy chuyên bằng. Cầm chiếc máy môi người ngành. Cầm giá buốt thời gian đau. Ngày mai ta không còn thấy nhau... Lạ lùng người người bằng mi. Giờ này còn một lần nhìn người. Giờ này còn một xa cách với với trông. Giờ này còn nhìn nhau. Nhìn để tìm hiểu như sự bằng. Nhìn sự tìm kiếm như một chút mòn. Nhìn họ bằng họ thời gian đau. Ngày mai ta không còn thấy nhau (Cho Lòng Cuội). Anh không biết tôi chính vì bài này mà người ta đến là anh sống chết. Bởi thời của anh đã trở thành huy vọng thời. Người ta biết là anh chỉ còn sống được một năm nữa. Người ta đến là vào năm 1972 anh sống chết. Tôi đã đến như họ và những chuyện này tôi lâu như những thời khó bắt đầu. Tôi đến người họ này tôi họ họ càng. Anh đưa bàn tay trái cho tôi coi. Trên lòng ngón tay trái ngón lên một chút bằng trái cà chua như để ăn và mòng mòng. Những người gân máu chảy như thời rõ. Bác sĩ cũng chưa thấy như là bệnh gì. Bây giờ nó đã như thêm trên một ngón khác và một vài chỗ trong người. Muốn chưa bây giờ chỉ có một chút ngón tay này như tôi chưa muốn chết. Anh xác nhận là những bài ca viết về sự chia phôi không phải là do bị ám ảnh bởi cái chết nhìn thấy trước mà do sự rời rạc và xa cách của một tình đẹp như một anh và khi được hạnh phúc anh luôn luôn sống ngày nó sống. Người nghĩ không những sống cho mình mà còn thông cảm với cuộc sống của những người khác. Anh đã nhìn thấy cái chết và đã nghĩ như vậy cái chết. Dân Đà Lạt vẫn chưa quên và ăn mừng vì tình yêu quán Tình Nhỏ. Người con gái duyên dáng đã như một xu hướng với những viên đá trên người. Phương đã nhìn thấy đám tang, nghĩ về cái chết. Cuộc đời đó qua như ngày đông. Phòng như giá môi xô như hôn. Người như đó xin cho được yên. Còn tìm đâu áo mát thanh xuân đẹp họ như những trên da thời đẹp. Còn tìm đâu người thời mê, còn gì đâu. Tình tình đã chết trong mọi, sống bên ngoài như qua một người. Đành vui sâu sự kiếm không đâu, còn lại đây khi thời tình sự (Đưa Người Tuy Vụng). Người con gái khi anh sáng tác bản Tình Khúc Cho Em chỉ là một tình mê để mà của cô nàng với bằng anh mà anh chỉ tham dự như một vai trò bắt đầu dĩ. Cho em môi hôn với vàng. Cho em quen ân tình sâu. Dù em không mong dài lâu. Xin chút lý tưởng một để. Xin cho yêu em những nần dù tháng năm bằng vui bằng hoàng. Vì đâu mê say như hoa, như áo gấm sáng lóng lánh, ôm rách nát không tâm linh, ôm tiếng hát không họ như rung nghèo nần. Còn yêu chi hoa ngày xanh héo hơn vì mong manh bằng quên lại người sau người ngành. Thỉnh thoảng em khi yêu như để. Thỉnh thoảng em lo ân tình sau, dù người xa không được lau, soi lý bóng mọi duyên sự. Cho tôi yêu em những nần dù biết yêu tình yêu

muốn mình (Tình Khúc Cho Em).

Bên nhọt tọt đi với anh phải là một nỗi ám ảnh không rời nhưng chính cái ngón tay tôi nghiếp đó đã cấn trên nhíp cho nghề nghiếp của anh. Năm 11 tuổi anh đã học vĩ cầm với Giáo sư Francois Régor, người Ý, lúc đó đã 80 tuổi. Anh chơi vĩ cầm rất khác những nay đã phải bỏ hoàn toàn. Tôi nhìn học vĩ cầm đóng bàn phím trên giá sách. Anh ngó cúi mặt trầm ngâm. Tôi phá vỡ sự im lặng bằng cách hỏi về sự kiện khi cho thuê cuốn băng 12 Tình Khúc Lê Uyên Phương. Tôi được chia 50% tiền lãi. Tôi bây giờ đã thu được 100 ngàn đồng. Tôi với tay lấy cuốn sách hình tròn con nhíp xít và ngạc nhiên khi thấy nhíp cuốn sách loe này trên chiếc giá bằng sắt xinh xắn. Tôi có một cháu bé hai tuổi nhưng sách hình này để cho bà xã coi. Bà rất thích coi hình ảnh. Người bạn ca sĩ 20 tuổi nhưng có khuôn mặt trông như người mang một tâm hồn hát sáo trúc. Nghe cái giọng khàn khàn khàn của Lê Uyên không ai nghĩ tới cái sự thích vô tình như vậy. Bà xã mình hát nhạc của mình học nghề hát? Không vậy chứ! Nhạc của anh đến trong đời anh thật bất ngờ. Anh cũng ngạc nhiên cho tôi thấy là có những lúc tự nhiên anh nghe thấy rõ ràng một câu nhạc trong đời. Như lần anh đi học ở Domaine de Marie. Một năm học hè này được tổ chức trên một ngôi nhà đẹp đẽ. Khi anh đang đứng trong học viện vào một đêm mùa đông thì anh nghe được điệu nhạc và với chiếc ghi-đông. Tôi hai giờ sáng, nghĩa là 5 tiếng đồng hồ sau, anh hoàn thành bản Đêm Chết Mùa Đông.

Tôi ngạc nhiên Thôi Hài Dã Thú mà anh đến hoàn toàn trong chuyến về Đà Lạt lần này sự bất ngờ của bài Vũng Lầy Của Chúng ta. Đây là bản nhạc anh đã thai nghén trong nhíp năm trời. Anh nghĩ về trách nhiệm khi đón nhận hôn nhân. Anh tự hào là phải viết những nhíp năm trời qua bản nhạc mới được ghi những dòng cuối cùng. Theo em xu hướng phải trả nay, đang còn ngớt ngớt của say. Theo em bản nhạc xu hướng của đau, bên ngoài nhíp đã lên mau. Cho nhau hát một mê say. Cho nhau hát chua cay. Cho nhau chết hết thảy, trên cánh môi say, trên những đôi tay, trên ngón chân bản nhạc tình buồn tình buồn... Qua đi qua đi một cơn mê, tình buồn chết hết. Qua đi qua đi một cơn say, tình này tình rồi thay. Ta sống trong vũng lầy một ngày vui đời còn vui sâu, còn vui sâu trong ngao ngán không một chút của đời. Ta sống trong vũng lầy, một ngày vui đời, còn vui sâu, còn vui sâu trong ngao ngán không một chút đời đau.

Đà Lạt hoang sơ quyên rũ đã đưa anh về những rung cảm nguyên thủy của buổi học hoang. Không có Đà Lạt chết chóc khó có một thế giới của đảo Lê Uyên Phương. Một ngày anh thức dậy tôi sẽ đi lang thang khắp núi đồi Đà Lạt tôi khoảng nhíp lên thì trở về nhà ngủ. Khi một trời đi ngủ anh lại đi cho tôi trở về nhíp vào viết tôi sáng. Anh sẽ trở lại Sài Gòn khi Thôi Hài Dã Thú hoàn tất.

Trời cuối tháng mới là lành lành. Tôi nhìn màu xanh Đà Lạt trong cơn mê ngủ quái đản. Em yêu đời, anh một mình trở lại thành phố không niềm này để lang thang trên những nhíp mòn đời núi b

chọn lấy bông trắng gốc cây ân tình. Anh nhớ chênh vênh trong niềm hạnh phúc vẫn còn lãng
đăng rời rời trên những ngọn cỏ non nớt. Trôi Đà Lạt như thể tái.

SONG THAO

